

Forfatter: Claussen, Sophus

Titel: Udrag fra Unge Bander

Citation: Claussen, Sophus: "Unge Bander", i Claussen, Sophus: *Unge Bander*, udg. af Jørgen Hunosøe, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, [1986], s. 149. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-claussen02-shoot-idm140040477117584/facsimile.pdf> (tilgået 18. juni 2024)

Anvendt udgave: Unge Bander

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

Fruen havde dyb Ringeagt i sine Miner og vilde sige noget ubehageligt; men Erik standsede hende:

»De véd, der staar skrevet: man skal ikke rose de fraværende paa de tilstedeværendes Bekostning.«

Han følte atter et dybt Ubehag ved disse Darners utrættelige Passiar om Hjertesager. Mindet om hans Forhold til dem kom steds tilbage som en Besmittelse, naar han hjertekarsk vilde hvile ud i sine friske, nye Længsler.

Erik rejste sig med et fra sin Plads. Og han saa de to Damer blive siddende tilbage, stolt knejsende, med et ubeskrivelig herreløst Udseende.

Hans Fjender, Kommiserne, der stod i Espalier langs Væggen, gjorde lige netop saa megen Plads, at han kunde slippe forbi, eller vendte ham Ryggen, som om de ikke havde set ham. Et Par stilfærdige, unge Fyre trak høfligt Fødderne til sig, sendte ham en undselig Hilsen og blev lange i Ansigtet, da han ikke havde genkendt dem. En køn, verdensbevandret Manufakturkommis, koket paaklædt og ny i Byen, sagde: »Godaften Hr. Kølby, hvordan lever De?» og trykkede hans Haand med ærefuld Venskabelighed. En anden, der stod med Ryggen opad Væggen og Fødderne langt frem, maalte Erik fra Isse til Skosaaler, saa' dernæst lige ud i Luften og flyttede ikke Benene, skønt Erik var lige ved at falde over dem. Det var en konservativ.

Erik styrede henimod Wilhelm, der tog hans Haand og trak ham lidt frem i Lyset:

»Lad mig se dig. Du ser saa handlekraftig ud. Jo sandelig!«

»Jeg rejser fra Aasum til Oktober. Blot jeg slipper helskindet ... Nu har jeg talt til hende, kysset hende ... og ingen Ting bider ... Jeg maa jo have rede paa den Sfinx.«

I det samme sendte Margrete og de to Kusiner dem en Hilsen.

»Gamle Ven,« sagde Erik, »jeg er virkelig forelsket i den Pige.«

Den betænksomme Wilhelm slog over i en halvt spottende Tone:

»Maa man spørge, i hvad for én af dem egenlig? For paa Hjemvejen fra Skoven forleden var der, saa vidt jeg kunde skønne, tre, du gjorde Angreb paa – dels med Arme, dels med Ben – foruden at du sparkede ganske livligt til mig.«

»Nej, gjorde jeg virkelig?« svarede Erik rød i Hovedet ved at se aabenbaret, hvad han troede godt skjult og glemt. »Aa vi var jo lidt fulde.«